

THAM LUÂN

TÀI LIỆU

Trong những năm qua, ngày 30-4 được gọi là "Ngày Quốc Hân". Thật ra gọi như thế không đúng, vì nó chỉ áp dụng cho người miền Nam. Nhưng nay, ngày 30-4 mới thật là ngày Quốc hân, áp dụng cho cả người Miền Bắc lẫn Miền Nam, vì người Việt Nam cả hai miền, dù muốn dù không, và dù là quá khứ của họ thế nào, nay đều có lý do đứng trong một trận tuyến chung để tranh đấu cho những mục tiêu chung, chống một kẻ thù mới và đồng thời là một kẻ thù chung. Do đó, những người trước kia coi nhau như thù địch cần xét lại quan điểm của mình và lựa chọn một lập trường và những người đồng minh mới để thích hợp với tình thế mới và để cho cuộc đấu tranh của mình được hữu hiệu.

Trong vài năm qua, và đặc biệt là hiện nay, có một số người Việt, nhất là những người di Việt Nam về, biện luận rằng chống cộng đã thành vô nghĩa vì ở Việt Nam "đầu con cộng sản nửa mà chống". Nói tổng quát thì những người này thuộc về hai nhóm: một nhóm thuộc giới "lâm ân", và một nhóm thuộc giới trí thức tinh cảm.

Nhóm đầu muốn có một sự ổn định, bắt cứ dưới chính quyền nào, để họ có thể yên ổn "lâm ân". Vì vậy, họ tuyên bố "không làm chính trị", n.l., không chống chính quyền cộng sản hiện tại, để được cấp chiếu khán và đi đi về về Việt Nam để dâng. Họ chỉ cần chính quyền để cho họ "lâm yên", và chính quyền cũng để yên cho họ "lâm yên", mà chỉ làm tiền, mà thôi.

NGÀY NAY
Tham luận
1945-1993 : TỪ CHỐNG CÔNG SẢN ĐẾN CHỐNG PHÁT XIT

• NAY THÌ NGÀY 30-4 MỚI THẬT LÀ QUỐC HÂN ÁP DỤNG CHO CẢ NGƯỜI MIỀN BẮC LẦN MIỀN NAM

TÔN THẤT THIÊN
(Đặc biệt của Ngày Nay)

LTS. Giáo sư Tôn Thất Thiên, nguyên Tổng trưởng Thông tin Việt Nam Cộng Hòa, hiện cư ngụ tại Ottawa, Canada viết bài dưới đây nhân dịp ngày 30-4 lần thứ 19, riêng cho Ngày Nay.

Họ làm càng được nhiều tiền thì càng tốt vì họ càng lệ thuộc vào chế độ và, đảng khác, càng họ càng được chia xẻ. Kèm theo nhóm này có một số người về Việt Nam để hưởng thụ vì "cái gì cũng có, cái gì cũng rẻ, và "hàng tốt một đăm chỉ mất có mấy đô". Nhưng "nhóm" bị ở này không đáng cho ta bàn đến.

Nhóm thứ hai gồm những người trí thức nhiều tình cảm bị giao động mạnh khi thấy xứ sở quá bị đất và dân chúng quá cơ cực, nghĩ rằng "mình phải làm một cái gì" ngay "để giúp nước cứu dân" ra khỏi tình trạng bị đất hiện tại. Do đó, họ nhậm mất chấp nhận và không chống đối chính quyền cộng sản hiện tại, một phần để được chính quyền này liệt họ vào loại "Việt kiều yêu nước", n.l., không những "không nguy hiểm" mà còn làm lợi cho chế độ - và được cấp chiếu khán ra vào Việt Nam để dâng, một phần vì họ tin rằng chính quyền cộng sản đang thành thực "đổi mới" và "đi con đường tư bản". Có người đi xa hơn nữa: họ tham gia những chương trình "kế hoạch" của chính quyền cộng sản như Hội nghị Việt kiều do ông Võ Văn Kiệt triệu tập ngày 8 tháng 2 năm này để biểu minh "tình thần xây dựng" của họ. Nhóm này được chính quyền cộng sản rất chiều chuộng về vì họ là những công cụ rất hữu hiệu trong chiến dịch *disinformatia* (sua gạt dư luận) của Đảng Cộng sản Việt Nam, nhất là trên bình diện quốc tế.

... NHỮNG NGƯỜI TRƯỚC KIA CÒI NHAU NHƯ THÙ ĐỊCH CẦN XÉT LẠI QUAN ĐIỂM CỦA MÌNH VÀ LỰA CHỌN MỘT LẬP TRƯỜNG VÀ "NHỮNG NGƯỜI ĐỒNG MINH MỚI ĐỂ THÍCH HỢP VỚI TÌNH THẾ MỚI VÀ ĐỂ CHO CUỘC ĐẤU TRANH CỦA MÌNH ĐƯỢC HỮU HIỆU.

Ta không cần bàn đến hành vi của nhóm "lâm ân" vì họ thuộc về giới tiền bạc, mà họ đánh hơi ở đâu có mùi tiền bạc là họ đến. "Tiền" bạc chẳng khi nào thiếu! Ta chỉ cần đề ý đến những người thuộc nhóm thứ hai và động lực thúc đẩy họ. Những người này quá nặng tình cảm, hoặc quá nóng nảy, hoặc quá cả tin. Do đó, nhận định của họ về bản chất của chế độ cộng sản Việt Nam và triển vọng của xứ sở dưới chế độ đó rất sai lầm, và sự sai lầm này có hậu quả rất tai hại không những cho riêng họ, mà cho cuộc đấu tranh giành dân chủ và

Đổi Mới, do ông Kiệt lập lại). Trong khi đó, như mọi người đều biết, họ kết án các ông Nguyễn Đan Quế và Đoàn Việt Hoat mỗi người 20 năm tù vì hai ông này khác biệt chính kiến với họ! Và ngay cả người sản phẩm của chế độ - Dương Thủ Hương - cũng bị trấn áp vì đã nói lên những điều mà chính Đỗ Mười tuyên bố với hãng thông tấn Reuter vào cuối năm 1-3-1993: cái cách ruộng đất (1953-1956) và cải tạo xã hội chủ nghĩa Miền Nam (1976-1978) là sai lầm.

Trong nội bộ họ bảo nhau rằng "đổi mới không phải là thay đổi mục tiêu xã hội chủ nghĩa mà làm cho mục tiêu ấy được thực hiện hữu hiệu hơn", bằng những hình thức và biện pháp thích hợp". Đó là áp dụng đúng nguyên tắc Lê-ni-nít: chỉ thay đổi hình thức, những không thay

• Báo chí : Nhiều tu sĩ Phật giáo bị bắt - Les journaux : Arrestations massives de bonzes bouddhistes au Vietnam

VII)
Về mục tiêu của những cải cách mà Đảng đưa ra, ông Đỗ Mười giải thích là những cải cách đó nhằm xây dựng một "Nhà nước kiểu mới". Ông ta định nghĩa "Nhà nước kiểu mới" là "chính quyền công nông dưới sự lãnh đạo của giai cấp công nhân thông qua chính đảng của nó là Đảng Cộng sản Đông dương, nay là Đảng Cộng sản Việt Nam", và "hình ảnh cụ thể của nó là những Ủy ban 'xô viết'". Cán bộ có nhiệm vụ giữ bản chất của Nhà nước kiểu mới này, n.l. "bảo đảm sự lãnh đạo của Đảng đối với Nhà nước". Các cải tổ chính trị nhằm tăng cường, chứ không phải giảm bớt, quyền hành của Đảng đối với Quốc hội. "Đảng" là "cơ quan quyết định, Quốc hội chỉ là cơ quan thi hành". "Đảng phải thể hiện vai trò lãnh đạo của mình đối với Nhà nước" và Nhà nước chỉ là "công cụ tổ chức và quản lý mọi mặt đời sống kinh tế xã hội". Nội dung cơ bản của "Đảng lãnh đạo Nhà nước" là "Đảng đề ra đường lối, chủ trương, chính sách lớn định hướng cho sự phát triển của toàn thể xã hội trên tất cả các lãnh vực...". Nhà nước quản lý

XEM TIẾP TRANG A7

(Theo TIN TỨC, Paris-Pháp)

1945 - 1993 : ...

TIẾP THEO TRANG 4

"có nghĩa là trên cơ sở quán triết đường lối, chính sách của Đảng." Đảng chỉ phối Nhà nước "chặt chẽ bằng cách "lựa chọn" và "giới thiệu" cán bộ "ưu tú" của đảng với các cơ quan Nhà nước và "bổ trí" họ vào trong các cơ quan đó. Để nắm chặt Nhà nước hơn nữa, sự lãnh đạo của Đảng "không những ở cấp trung ương mà thể hiện ở tất cả các ngành, các cấp." (Xây dựng Nhà nước của nhân dân, Hà Nội, 1991.)

Về kinh tế, những tài liệu nội bộ của Đảng CSVN nhấn mạnh rằng:

- (1) không khi nào Đảng chấp nhận quyền tư hữu tư sản toàn bộ;
- (2) Đảng coi xí nghiệp quốc doanh là thành phần chính yếu của kinh tế quốc gia; các quốc doanh này sẽ không bị bãi bỏ mà còn được tăng cường;
- (3) Đảng cho nhiều thành phần hoạt động, nhưng "có sự quản lý của Nhà nước", n.l. dưới sự kiểm soát của Đảng, và "theo định hướng xã hội chủ nghĩa."

Tất nhiên, vì áp lực từ nhiều phía, từ trong nước và ngoài nước, lãnh đạo Đảng CSVN không thể kềm hãm kinh tế Việt Nam trong khung "xã hội chủ nghĩa" một cách vĩnh viễn được. Lịch sử, và lịch sử của Nga Sô và các nước cộng sản đã chứng minh rất rõ ràng rằng kinh tế "xã hội chủ nghĩa" là kinh tế dẫn đến ngõ cụt. Ngay cả Trung hoa cũng đã tuyên bố chính thức bỏ chủ nghĩa Mác vì nó đã lỗi thời. Và tại Việt Nam, áp dụng kinh tế "xã hội chủ nghĩa" đã đem lại thất bại nặng nề. Cho nên lãnh đạo Đảng CSVN buộc phải nói rộng tư do kinh doanh, và kinh tế Việt Nam sẽ xa dần "chủ nghĩa xã hội" và hướng dần về tư bản.

Có triệu chứng cho ta thấy rằng lãnh đạo Đảng CSVN thấy rõ điều này và chuẩn bị đi đến một tình trạng kinh tế tư bản. Nhưng họ vẫn nhất quyết không buông tay về phương diện chính trị. Họ tin rằng họ có thể để cho một kinh tế tư bản xuất hiện mà vẫn duy trì được độc tài về chính trị. Ngoài ra, trong hệ thống tư

bản này những người nắm vai chủ sẽ là Đảng Cộng sản, thông qua Đảng viên và ngay cả Đảng với tư cách là một tổ chức kinh tài. Nhưng như vậy thì chủ nghĩa xã hội là cái gì?

Những biến chuyển trên, đặc biệt là sự sụp đổ và chuyển hướng của các nước Đông Âu năm 1989 và Nga sô năm 1991 đưa đến câu hỏi trên đây không thể tránh được. Xã hội chủ nghĩa là gì? Tại hội nghị Trung ương VIII (Đại hội VI) tháng 3 năm 1990 ban lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam tuyên bố không trả lời câu hỏi này được vì "không có cơ sở khoa học" để trả lời. Nhưng Ban chấp hành trung ương Đảng vẫn bám chặt vào nguyên tắc cải tổ kinh tế nhưng không cải tổ chính trị. Như vậy, như Trần Xuân Bách nhấn mạnh, là "đi có một chân" và không thể tiến được. Nhưng thay vì thay đổi quan điểm thì họ trục xuất Trần Xuân Bách ra khỏi Chính trị bộ và Trung ương Đảng.

Trong khi đó, họ vẫn loay hoay tìm lý thuyết để biện hộ cho quan điểm của mình, vì Bác Hồ của họ đã dạy cho họ rằng luôn luôn phải có lý thuyết để làm cơ sở cho hành động. Nay họ đã tìm ra cơ sở lý thuyết đó. Trong một cuộc thảo luận nội bộ, Tổng thư ký Đỗ Mười đã nêu vấn đề "chủ nghĩa xã hội là gì?", và đã giải đáp rất thích thú rằng: "chủ nghĩa xã hội là chủ nghĩa tư bản cộng với sự lãnh đạo của Đảng". Đảng đây là một đảng cộng sản theo chủ thuyết Mác Lê. Nhưng chế độ xây dựng trên chủ thuyết Mác Lê của ông Hồ lựa chọn là loại bốn-sẻ-vịch, chủ trương sử dụng "bạo lực cách mạng" và chuyên chế vô hạn và toàn diện, n.l. một chế độ cực quyền (totalitaire). Do đó, "lãnh đạo của Đảng" có nghĩa là "chuyên chế cực quyền" và chế độ mà Đỗ Mười mô tả là một chế độ loại với chế độ Hitler và Mussolini. Danh xưng dành cho chế độ loại Hitler và Mussolini này - tư bản cộng với cực quyền - là chế độ *phát xít!*

Như vậy nói rằng ở Việt Nam không còn chế độ cộng sản nữa

thì không hẳn là sai. Nhưng nếu nói không còn lý do để chống chính quyền Việt Nam hiện tại nữa thì lại không đúng. Vì chế độ phát xít thì cần phải chống mạnh hơn nữa, như là chế độ tư bản của cộng sản Việt Nam hiện nay là một chế độ tư bản sơ khai, với tư cách rừng rú, càng ghê tởm và kinh khủng hơn chế độ tư bản sơ khai cách đây 200 năm; những chủ nhân ông trong chế độ này là những tên vô sản, vô học, vô tài, và nhất là vô đạo, với bản năng chụp dút và khả năng phá hoại kinh khủng gấp trăm lần giới tư bản sơ khai của thế kỷ XIX. Phát xít ở Việt Nam hiện nay là một loại phát xít mới tệ hại hơn phát xít Hitler và Mussolini nhiều.

Cuộc đấu tranh chống chế độ phát xít mới này không phải là cuộc đấu tranh chỉ của những người "chống cộng" - những người thuộc phía quốc gia cũ - mà của tất cả những người Việt đã và đang tranh đấu cho một nước Việt Nam dân chủ, đáng yêu đáng kính, có công bằng xã hội, có khả năng phát triển kinh tế nhanh chóng, và có căn bản đạo lý. Cho nên, nó cũng là cuộc đấu tranh của biết bao nhiêu người trước kia, trong những năm 1940-1945, đã vì những lý tưởng trên đây mà đi theo ông Hồ và đảng Cộng sản Việt Nam, và ngày nay bị nhóm lãnh đạo Đảng CSVN phản bội trắng trợn và bỉ ổi. Dù muốn hay không họ và chúng ta, và chúng ta và họ, cùng nằm trong một trận tuyến: *trận tuyến chống phát xít.*

Như vậy, nói rằng chống cộng hiện nay là vô nghĩa cũng đúng, nhưng chỉ đúng theo nghĩa chống chế độ cộng sản cũ. Cái mà chúng ta chống hiện nay, hay nói cho đúng hơn, những người mà chúng ta chống ngày nay, là nhóm đang cầm quyền ở Việt Nam, vì họ đang áp đặt lên đầu lên cổ nhân dân Việt Nam một chế độ phát xít kiểu mới, còn ghê tởm hơn các chế độ Hitler và Mussolini. Vì nó là tổng hợp của các chế độ Stalin, Mao, Hitler, Mussolini và Mafia, nên nó vừa tàn bạo, vừa tham lam, vừa thối nát, vừa dốt nát, vừa vô đạo, dấy dân Việt Nam càng ngày càng sa xuống vũng lầy.

Viết cho ngày 30.4.1993